

Ilus
TORRAS

Christina Lauren

Ilus
TÕBRAS

Tõlkinud Mai Tõnisoo

Originaali tiitel:
Christina Lauren
Beautiful Bastard

Gallery Books/Simon & Schuster Inc, 2013

Tõlge eesti keelde © Mai Tõnisoo ja Tänapäev, 2016

Toimetanud Ele Jaagusoo
Kujundanud Margit Randmäe

ISBN 978-9949-85-004-4

www.tnp.ee

Trükitud Pakett AS trükikojas

*SMile, et tõid meid eneselegi teadmata kokku,
fännidele, et tegite asja ametlikuks, ja meie
abikaasadele, et kõike seda talusite.*

Isa rääkis ikka, et töö selgeks õppimiseks tuleb veeta iga sekund, jälgides kedagi seda tegemas. „Tippu jõudmiseks tuleb alt alustada,“ ütles ta mulle. „Tuleb saada selleks, kelleta juht ei saa elada. Saada tema paremaks käeks. Õppida nende maailm selgeks, ja siis napsavad nad su endale kohe, kui oled kraadi kätte saanud.“

Olin saanud asendamatuks. Ja olin kohe kindlasti parem käsi. Lihtsalt juhtumisi läks nii, et praegusel juhul olin parem käsi, mis soovis enamikul päevadel sellele neetud molule kõrvakiilu anda.

Minu boss, härra Bennett Ryan. *Ilus tõbras.*

Mul läks kõht temale mõtlemisest sõlme: pikk, nägus ja läbinisti õelust täis. Ta oli kõige iseteadlikum ja ülbem narakas, keda olin eales kohanud. Kuulsin kontoris teisi naisi tema vägitükke klatšimas ja mõtisklesin, kas ilusast näolapist siis piisaski. Kuid isa ütles ka seda: „Taipad juba elu alguses, et ilu ulatub vaid naha sügavusele, aga koledus luuni välja.“ Minu lähiminevikku jäi paras hulk ebameeldivaid mehi; mõnega neist olin keskkoolis ja kolledžis väljas käinud. Kuid see tegelane oli kõige tipp.

„No terekest, preili Mills!“ Härra Ryan seisis minu ehk teisisõnu omaenda kabineti eesruumi ukseavas. Tema häälest kumas mesisust, kuid see oli täiesti mööda ... nagu mesi, mis jäetud külmuma ja pragunema.

Pärast seda, kui olin ajanud telefonile vett peale, kukutanud kõrvarõngad prügihunti ja sattunud tagant otsasõidu avariisse, ning pidin ootama, et saabuks politsei ja teataks seda, mida juba niigi teadsime – et süüdi on see teine tüüp –, oli turtsakas härra Ryan viimane, mida sel hommikul vaja.

Kahjuks polnud temast teisi versioone.

Vastasin nagu ikka: „Tere hommikust, härra Ryan.“ Ja lootsin, et saan vastuseks tavapärase järsu noogutuse.

Aga kui üritasin temast mööda lipsata, pomises ta: „Tõesti? „Hommik“, preili Mills? Mis ajas teie küll oma pisikeses maailmas elate?“

Peatusin ja vastasin ta külmale pilgule. Ta oli minust hea paarkümmend sentimeetrit pikem ja ma polnud end tema alluvuses veel kunagi varem nii pisikesena tundnud. Olin Ryan Media Groupis juba kuus aastat tööl olnud. Aga sellest ajast peale, kui ta üheksa kuu eest oma perefirmasse naasis, hakkasin kandma ülikõrgeid kontsi, mis varem tundusid sobilikud üksnes tsirkuseakrobaatidele. Ja seda üksnes selleks, et talle silmade kõrguseni ulatuda. Kuid isegi siis pidin pead tahapoole kallutama, et ulatuda talle otsa vaatama, ja tema võttis sellest ilmselgelt viimast, pähk- lipruunid silmad välkumas.

„Mul oli parajalt kohutav hommik. See ei kordu enam,“ ütlesin ja tundsin kergendust, et mu hääel ei hakanud värise- ma. Ma polnud mitte kunagi hiline- nud. Mitte ühtki korda, kuid lasin tal sellest esimesel korral kohe suure numbri

teha. Mul õnnestus temast mööda lipsata, käekott ja mantel kappi pista, arvuti sisse lülitada. Üritasin käituda, nagu ta ei seisakski ukseavas ega jälgiks iga mu liigutust.

„„Kohutav hommik“ on üsnagi tabav kirjeldus sellele, millega pidin tegelema teie eemalviibimise ajal. Rääkisin isiklikult Alex Schafferiga, üritamaks siluda fakti, et allkirjastatud lepingud ei jõudnud temani õigeaegselt – kella üheksaks hommikul, idaranniku aja järgi. Pidin helistama isiklikult Madeline Beaumontile, andmaks teada, et meil on tõepoolest kavas ettepanekuga jätkata, nagu kirja teel kokku lepitud. Teisisõnu, tegin täna hommikul meie mõlema tööd. Kindlasti jõuaksite ka „kohutava hommiku“ korral kella kaheksaks tööle? Mõned meist ärkavad ja hakkavad tööle enne brantši.“

Tõstsin tema suunas pilgu, kui ta minuga õiendas, mind põrnitses, käed laial rinnal risti – seda kõike põhjusel, et jäin tund aega hiljaks. Pöörasin pilgu mujale, vältides meelegraafilt sellest, kuidas tema tume rätsepaülikond õlgade juurest istub. Kui esimese ühise töökuu jooksul messil viibisime, tegin vea ja küllastasin hotelli jõusaali, kust leidsin ta linttrenažööri kõrvalt higisena, palja ülakehaga. Tal oli näolapp, mille eest iga meesmodell oleks valmis tapma, ning kõige imelisemad juuksed, mida ühelgi mehel näinud olen. Värske kepiisoeng. Nii nimetasid seda alumise korru tüdrukud ja nende hinnangul oli see oma tiitlit väärt. Kujutluspilt sellest, kuidas ta särgiga üle rindkere tõmbab, süüvis mulle igaveseks mällu.

Loomulikult pidi ta kõik ära rikkuma ja suu avama: „Tore näha, et oma füüsilise vormi suhtes viimaks ometi huvi üles ilmutate, preili Mills.“

Sitapea.

„Vabandage, härra Ryan,“ ütlesin, hääles vaevu aimatav õelus. „Mõistan, et teile jäi kaela suur koorem, kuna pidite faksiga toimetama ja telefonile vastama. Nagu ma juba mainisin, see ei kordu enam.“

„Õigus, ei kordu jah,“ vastas ta, ülbe naeratus kindlalt omal kohal.

Kui ta vaid oma suumulgu kinni hoiaks, võiks ta täiuslik olla. Tükk teipi ajaks asja ära. Mul oli lauasahtlis rull, mida vahel välja võtsin ja sõrmitseisin, lootes, et ühel päeval õnnestub sellele korralikku rakendust leida.

„Ja selleks, et teil niisugune vahejuhtum ei ununeks, tahan täna kella viieks oma lauale Schafferi, Coltoni ja Beaumonti projektide täielikku ülevaadet. Ja siis heastate hommikul kaotatud tunni, tehes mulle konverentsiruumis kella kuue ajal Papadakise näidisesitluse. Kui sellega hakkama saate, tõestate mulle, et teate, mida põrgut te üleüldse teete.“

Mul läksid silmad suureks ja ma jälgisin, kuidas härra Ryan pöördus ja kabinetiukse enda järel kinni lõi. Ta teadis kuradima hästi, et olin graafikust ees projektiga, mis oli ühtlasi ka mu ärijuhtimise magistritööks. Mul jäi veel mitu kuud, et teha slaidid valmis, kui lepingud on allkirjastatud ... kuid nii polnud – need polnud veel isegi mustandi-na täiesti valmis. Nüüd, kaalul ka kõik muu, tahtis ta, et koostaksin näidisesitluse ... vaatasin kella. Tore, seitse ja pool tundi, kui lõuna vahele jätta. Avasin Papadakise faili ja asusin tööle.

Kui rahvas hakkas lõunapausile liikuma, jäin mina laua taha, seltsiks kohv ja puuviljade segu, mille müügiautomaadist ostsin. Tavaliselt võtan kodust midagi kaasa või käin teistega söömas, ent täna polnud aeg minu poolel. Kuulsin

välimise kabineti ust avanemas ning tõstsin pilgu ja naeratasin, sest sisse astus Sara Dillon. Sara oli Ryan Media Groupis minuga samas ärijuhtimise magistriprogrammis, kuigi töötas raamatupidamises.

„Lõunaks valmis?“ küsis ta.

„Pean vahele jätma. Täiesti põrgulik päev.“ Saatsin tema suunas vabandava pilgu ja ta naeratus vormus irveks.

„Põrgulik päev või põrgulik *boss*?“ Ta võttis mu laua serval istet. „Kuulsin, et ta marutas hommikul.“

Saatsin tema suunas paljuteadva pilgu. Sara ei töötanud minu bossi heaks, aga teadis Bennett Ryanist kõike. Firma rajaja Elliott Ryani kurikuulsalt lühikese sütikuga noorim poeg oli hoones elav legend. „Isegi kui mind oleks kaks, ei saaks ma seda õigeks ajaks valmis.“

„Oled kindel, et ma sulle midagi ei too?“ Tema silmad vilksatasid härra Ryani kabineti poole. „Mõne palgamõrvari? Püha vett?“

Naersin. „Saan hakkama.“

Sara naeratas ja lahkus kontorist. Olin just kohvi ära joonud, kui kummardusin allapoole ja märkasin, et mu sukk jookseb. „Ja kõige tipuks,“ alustasin, arvates Sarat naasmas, „olen sukad ka katki teinud. Tegelikult, kui lähed kusagile, kust saaks šokolaadi, siis too mulle paarkümmend kilo, et saaksin hiljem oma tundeid süüa.“ Tõstsin pilgu ja märkasin, et minu ees ei seisa Sara. Mu põsed värvusid punaseks ja ma tõmbasin seeliku alla tagasi.

„Vabandust, härra Ryan, ma ...“

„Preili Mills, kuna teil ja teistel kontoritüdrukutel on küllalt aega, et arutleda pesuprobleemide üle, siis peate lisaks Papadakise esitlusele ka Willise kontorist läbi käima ja Beaumonti jaoks turuanalüüsi ja -segmentatsiooni ära tooma.“